Nejen pro Filipa

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 21 Únor 2008 04:00

(nad knihou a CD Věry Slunéčkové Zakládající listiny)

Kdysi jsme se v rozhovoru s básníkem a písničkářem Zbyškem Raškou shodli, že poezie vždy seděla v koutě. Verše neplní a asi ani plnit nebudou knihkupecké pulty. Lidé se jen málokdy zvednou od počítačů či obrazovek televizorů a na chvíli se potěší něčím, co se nedá koupit, měřit ani zvážit.

Věra Slunéčková je mladá žena mnoha profesí. Jako herečku ji spíše slýcháme než vídáme, zejména v rozhlase. Vídat ji můžeme zejména jako partnerku Milana Dvořáka v pořadech věnovaných ruským písničkářům a básníkům. Kromě toho jako pedagog učila i na vysoké škole. Jenže na sklonku loňského předvánočního běsnění jsem se poprvé setkal s Věrou Slunéčkovou také jako s autorkou a interpretkou vlastní poezie a písní.

Věra Slunéčková vydala pod společným názvem ***Zakládající listiny*** útlou knihu veršů i své první CD, obsahující písně s vlastními melodiemi a texty. Křest se odehrál v galerii manželů Krylovových v Jakubské ulici na Starém Městě. Manželé
Krylovovi jsou Rusové žijící v Praze a paní Olga byla i vydavatelkou knihy veršů. O výtvarnou stránku se postaral ruský výtvarník Eugen Popov, který vytvořil obal knihy i desky. Křest byl milým setkáním s lidmi velkého národa, svou srdečností a jejím projevem trošku odlišnými od občasné pražské "švédské" nátury.

Čím začít? Kniha veršů obsahuje i všechny texty písní a deska naopak obsahuje části mluveného slova, které pod názvem *Šachy* obsahuje kniha. Vznikla tedy podivuhodná symbióza slova a hudby. Ve všech písních na desce se Věra Slunéčková doprovází na kytaru.

První část útlé knihy nese název ***Spiknutí proti nikomu***. Vznikla v letech 2001 a 2002 a je sbírkou veršů věnovaných Filipovi, synovi Věrky Slunéčkové.

Knihy poezie věnované dětem jsou vzácné a povedou-li se, jsou o to vzácnější. Část veršů věnovaných synovi pokládám za zdařilou. Společným jmenovatelem veršů je tvorba vztahu mámy a syna, vlastně první a nejdůležitější v životě malého človíčka. Autorka ctí svého malého človíčka a povídá si s ním jako s velkým člověkem. Jako ukázku uvádím tyto krásné verše: *Něk*

dy se tě ptám, jestli chceš, abych ti vařila nebo četla, hrála si s tebou. Ještě nikdy jsi nedal přednost vaření. Blíží se večer. Jen na chvilku, na chvilečku odběhnu (to víš, jsem přece jen maminka), do hradní kuchyně, zachránit nějaký ten oves pro koníčka. Je večer. Máme v sobě dlouhé kapitoly a jednu rychlou ovesnou kaši
.

Ve verších je schována nejen velká mateřská láska, ale i pocity zklamání autorky, bezesporu autobiografické. Už dlouho jsem něco tak hezkého a něžného nečetl. Navíc, na křtu byl přítomen i ten, jemuž jsou verše určeny, autorčin syn Filip.

Druhou část knihy s názvem ***Všem mým dědečkům*** autorka dedikovala svým milým lidem, včetně jmen jako Jan Skácel či František Halas. Autorka tuto část na křtu přednesla a jako "dědečka" (ostatně je v dedikaci jmenován) si přizvala herce Bořivoje Navrátila. Báseň je dialogem dědy s vnučkou. Je plná krásných básnických obratů a není jen o vztahu dědy k vnučce, je i o životě a smrti.

Předposlední část knihy nese název ***Šachy*** a jak jsem uvedl, autorka ji ve své interpretaci nezařadila na desku mezi jednotlivé písně. Je alegorickým příběhem plným krásných veršů a nápaditých slovních obratů.

Poslední částí knihy jsou všechny písňové texty obsažené na desce. I v textech písní autorka nezapře talentovanou básnířku. Některé písně mají na první poslech melodii, která utkví v paměti. Tématem je dětská fantazie (Děda dům), mrtvy kamarád (Neodcházejte ogaři) i smutek z prožitého (Ovečka, Kuropění či Kaštany). Velmi se mi líbila Rozmarýnka na lidový motiv či Pěšáci ? Jedny známe, druhé spočtem, nemůžem je proměnit. Nějak už si bez nich počnem a prý jednou bude líp.

Kniha i deska jsou povedeným debutem Věry Slunéčkové. Myslím, že by obě díla mohla tvořit základ jejího samostatného pořadu, protože velkou devizou je vynikající autorčina interpretace.